

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297341808/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

Jeg har heller vildet fortjene det ved mit Ansigtets Sveed; og ved Trældom selv; end med Magt fratage det nogen, hvorom jeg kunde have den mindste Formodning, at han trængte ligesaameget dertil, som jeg – jeg skulde vist altid have gjort mig nundre Betænkning ved aabenbar at røve det fra en der kun nogenledes kunde undvære det; end ved at stjæle det fra den allernigeste – Og jeg skulde tilforlædlig for have bequemmet mig til at stjæle, end til at tigge det – Dette sidste har endog den yderste Nød aldrig kundet overtale mig til – Jeg vil snart faae Leylighed at oplyse dette ved overtydende Exempler – Endelig kan jeg vende tilbage til min Fortællning –

Ved Elven er som man veed, mange Toid-Steder, hvorved Skipperne maae ophoide sig – Min Kaptain var i Land ved ethvert; og han bad mig ordentlig hvergang følge med – Men da han, uagtet han ellers var en meget høflig Mand, ikke havde den Betænksomhed, udtrykkelig at indbyde mig enten til Froekost, eller MiddagsMaaltid, saa undskyldte jeg mig bestandig med Hovedpine – Det faldt mig nemlig langt lettere, at faste, end enten reent ud at tilstaae ham, at jeg ingen Penge havde; eller at gaac i et Verts-Huus, uden at begjære noget; eller at begjære noget, uden i det mindste at byde mig til at betale – og dette sidste kunde jeg, som man veed ikke gjøre med Sikkerhed – Da imidlertid, baade Uhret og min Mave, begyndte at erindre mig om; at andre Mennsker allerede længe siden maatte have spiiist til Middag; og vi atter havde lagt os ved et Sted, hvis Navn jeg har glemt, men som ligger omtrant tre Miile paa denne Side Lentsen, hvorfra jeg skulde kjøre videre med Posten; da undskyldte jeg mig vel som sædvanlig; men da jeg var allene i Cajüten, kunde jeg ikke længer forebygge en vis Dybsindighed, eller egentligere en Distraction, som er naturlig nok hos enhver, der er vant til sine ordenlige Maaltider, og endnu ikke har spiiist Klokken tre om Eftermiddagen – Jeg sad med Armene over Kors, lige for den aabne Cajütts Dør; og saa stivt op imod Himmelen, uden at vide hvorfor? – Endelig faldt mine Øyne ned paa en Aabning, som var imellem Trappetrinene; og her igjennem opdagede jeg Halsene af nogle Flasker – Er det Viin, tænkte jeg – – og det er det vel – – Jeg maae dog see – – Den Nysgjerrighed var ikke uden al Hensigt – Hillemand! – – fire, sex, otte, ti! Hvor mange skjøne Flasker! – Det kunde ikke skade den gode Kaptain stort, om han mistede en deraf – Han skal dog give mig en Slags Fortæring – Hvor herlig spiller den dog imod Soelen – Jeg havde virke-

lig, i Tanker troer jeg listet en af dem ud – Føde Vahre er ingen Ty-
verie; og overalt kan du ja sige ham det, naar du har drukket den –
Saaltes tænkte jeg omtrent, og puttede Flasken i Lommen – Herpaa
gik jeg i Land, og uden omkring ToldStedet, langt op i Marken; hvor
jeg lagde mig, ved Siden af min Flaske, bag ved en af de yndigste
Høye paa Jorden – – –
